

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundstablen, Dyden og Troen ere forenede.

9. Aarg. Nr. 2.

Den 15. Octbr. 1859. Pris: 6 Sk. pr. Exp.

Er Brigham Young en Prophet?

(Fra „the Millennial Star.“)

Da vi i det forrige Nummer af „Stjernen“ omhandlede Joseph Smiths prophectie Bærdighed, er det kun en Fortsettelse af samme Emne, naar vi her anstille nogle Betragtninger over Drivelraften, der aabenbarer sig hos hans Eftertræder. Spørgemmalet: „Er Brigham Young en Prophet?“ kan maastee synes besynderligt for de Hellige, der ere vante til at høre bekræftende Vidnesbyrd desangaaende. Men da der er mange af vore Medmennesker, som bewivle det, og endnu Flere, som ikke troe det, og da det er godt for os altid at kunne gjøre rede for vor Tro, ville vi anføre nogle af de Grunde, som bevæge os til at antage ham for at være en Guds Prophet i Ordets fuldeste Betydning.

Den, der kan see ind i Fremtiden og af de Mærker, som lidt efter lidt udfolder sig, kan beskrive os Noget af det Tilkommende, har med Rette Krav paa at nævnes blandt de Biseste af Jordens store Mænd. Men den, hvis Land kan strække sig udenfor Nuditens Grænser, gennemstue det umaaelige Num, der udvider sig i taus Majestat for ham, og som, idet han udforsker dets stjalte Hemmeligheder, ud-

solder det herlige Panorama for vort forbundede Blit til Studium og Gavn, saavel som til Trost og Advarsel for os, burde i Sandhed agtes som een af Himmelens udkaarne Yndlinge.

Dersem hyperlig Viisdom, lagt for Dagen under Omstændigheder af den eindommeligste og meest prøvende Natur, — dersom Dualighed til at styre, lede og regjere et stort og stedse vogende Folk, hvortil der udfordres en Enhed i Tanke og Handling, som Verdenshistorien neppe kan opnise Mage til, — dersom et klart og uheldet Indblik i Fremtiden, hvilket sætter dets Besiddor i stand til at føre et saadant Folk gjennem Labyrinther af deres Fjenders Forsolgeler, Falshed og djævlestte Anslag, kan anses for tilstrekkeligt til at stemple en Mand som i Sandhed stor og heit begavet, da staar Brigham Young uden Lige blandt de Levende. Men endssjendt alle disse herlige Egenskaber, der have aabenbaret sig i hans opniede Vandet, betegne ham som en inspireret Mand, kunne vi dog anføre Beviser af en mere bestemt Natur for, at han er en Guds Prophet. Kun hos saa Mænd, der have

indtaget en lignende Stilling som den, han indtager, har den prophetiske Land, der ledsgade deres høje Kald,aabnenbaret sig tydeligere end hos ham. Mere ligefremme Beviser kunne ansøres for at Brigham er en Prophet, og Heber har ogsaa ofte talt med Prophetiens Røst i bestemte Udtalelser. Ja, han kalder endog Heber ofte sin Prophet, og det Factum, at sidstnævnte forhelliger sit prophetiske Kald saa høiligen som han gør, medens hans Vidnesbyrd altid betegner hans øde Leder som „Prophet, Seer og Nababer,” er i sig selv tilstrækkeligt til at overbevise enhver oprigtig og ærlig Sjæl om, at Brigham er, hvad Overskriften paa denne Afskrift spørger om.

Men vi ville anføre een eller to Forudsigelser, hvis Opsyldelse, der har fundet Sted, vil tilstrækkelig bevise, hvad vi ønske.

I Foraaret 1852 bod President Young de Hellige i Deseret at bygge Forter, i hvilke de funde forsøre sig selv og deres Giendele mod Fjenders Angreb, og sagde dem ligefrem, at mørke Krigshyster trak op over Verden og at Krigen vilde begynde mod Herrens Folk.

Skjulte bag Bjergenes stærke Befæstning og langt borte fra de blodtørstige Pøbelstarer, der saa ofte havde drevet dem, ansaae de sig saa sikkrede mod Fjender af ethvert Slags, at Mange vare uvillige til at troe Herrens Ord til dem. Men nogle saa Maaneder efter, da den vilde, røde Mandes gjenemtrængende Krigshyl gj. nlod fra Dalene og Bjergklosterne i deres Klippehjem, og de Hellige faldt for Indianernes dødbringende Knifler, — da indsaae de, at Herren havde en Prophet paa Jorden, hvis advarende Røst det ikke var godt at foragle eller spøse med. Da de nu havde seet en Deel af denne Propheti blive opfyldt, imodesaae de med Tillid dens fuldstændige Opsyldelse, og rettede dersor deres forventningsfulde Blik mod Østen. Pressen,

Dampssibe, Jernbaner og Postvogne bragte dem snart den Efterretning, at sem af Jordens næstligste Nationer vare indviklede i en mordisk Kamp med hverandre, medens en populair Digter kun kort Tid forud havde i en stor Forsamling af Folk fra de selv samme Nationer i den store „Verdens Udstilling“ i London i begejstrede Jubelhænge udtalt Haabet om, at Freden var betrygget paa Jorden og Broderbaandet mellem alle Folkeslag styrkedes ved den stadigt tiltagende Samførsel, hvilke Lovsange gjenlede over hele Landet.

Men Krigsfallen, som tændtes, da nævnte Kamp begyndte, har brændt med Hestighed siden, og Prophetens Ord ere blevne opfyldte saa vidt, til trods for alle den verdslige Viisdoms forenede Negtelser.

Da han den 31te Juli 1853 talte om samme Gjenstand og de Gjenvordigheder, der havde suudet Sted formedest Ulydighed mod de givne Maad, og efter foreholdt de Hellige Nødvendigheden af at bygge Forter, brugte han følgende tydelige og synlige Ord:

„Troer Du virkelig, Broder Brigham, at vi nogensinde saae Brug for dem?“ „Ja, jeg gør. Alle de Gjenvordigheder, som ere i vort Land i Nar, ere ikke en Draabe mod de svære Regnstyler, der skulle komme.“ (Journal of Discourses, 1ste Aarg. Side 170.)

Ordene vare tydelige og funde ikke misforstaaes; men hørledes de skulde blive opfyldte, det overgil den menneskelige Viisdoms Fatteevne. De Hellige blevе, som et Folk betrakte, hver Dag stærkere; deres Fjender blandt Indianerne altid svagere. En ellevæ hundrede Mile lang udyrket Prairie, beboet kun af den vilde Bøffel og andre af Slettens Dyr tilligemed nogle saa røde Fugere, strakte sin bølgende Barm mellem dem og den civiliserede Verdens Enemøkter, hvor Tveddragt og Bold forenede sig i vanhellige Niemed. Skjulte i deres nye

Hjem var der ikke mindste Udsigt til at nogen mægtigere Hjende skulle reise sig mod dem, end den, de allerede havde besiret. De Hellige troede, men kunde endnu ikke forstaae. Men fire Aar senere, da Vaabengnyet af bevæbnede Hærstarer, der droge op imod dem til Kamp, naaede deres Øren, i hulom de Prophetens Ord, hvilke til forskjellige Tider varne blevne gjentagne, og de bevidne nu deres bogstavelige Opfyldelse.

I seg Aar var Israels Klippebjergene velsignet med Overslodighed. Deres Land afgav en rigelig Grode og Himmelens Smil lettede dem deres mosjonnelige Arbeide.

Men Overslodighed bringer øste Mennesket til at glemme sin tidligere Fattigdom og til at see med utalnemmeligt Øje paa den venlige Haand, der har velsignet ham, medens han kun med Ligegyldighed tænker paa de Guder, "han nyder. Saaledes var Tilsalde med mange af de Hellige. Istedsfor at benytte Velsignelserne, der tildeeltes dem, som vijs Hunsholdere for deres Herre og Mester, og opbevare dem for haardere Tider, som tilraadet var, begyndte de at forhandle dem netop til de samme Mennesker, der ponsede paa deres Undergang. Denne uvise Handlemaade paadrog dem Herrens Revselse, og hans Ejener udtalte med Inspirationens Rost følgende Ord :

"I Herren vor Guds Navn siger jeg Eder, jeg veed, at Overslodighedens Sluser ville blive tillukkede, og Eders Hvede og Mais vil blive ødelagt, dersom dette Folk ikke sætter Pris paa deres Velsignelser og benytter dem retteligen." (The Millennial Star, 15de Aarg. Side 131.)

Mange troede dette, men sted det langt hen i Fremtidens, medens Andre twirlede, indtil utallige Sværme af Græshopper strog ligesom Skyer henover Landet og forstørrede al Grode — foran dem bugnede

Jorden med Liv og høvlig Vegetation, bag dem forblev kun den tørre, røde Jordbund, der spottede Arbeiderens Omhu og Moie, medens det revsede Folk anerkendte en viis Faders tugtende Haand i den prøvende Dyrtid, der paafulgte. Disse saa Vorudsigelser og deres paafølgende Opfyldelse, som vi exemplvis have ansigt, ere meget betegnende og bewiser, at den Mand, der nu leder Israels Skjebne, er besjælet af Prophetiens Aand; og som en aarvaagen Vægter, der stuer ind i den ubegrundede Fremtid, advarer han de Tillsidsfulde og Lydige om forestaende Farer og paapeger Maaden, hvorpaa de kunne undgaae samme. Hans Taler og Prædikener indeholder mange tydelige og bestiente Prophetier, af hvilke nogle ere opfyldte, og andre skulle opfylde, hvilket viser, at han har Kjendstab til Nationernes Stilling, Bevægeler og Skjebne, og minder kraftigen om Propheten Amos's Ord; „Sandelig den Herre, Herre skal ikke giøre Noget, uden han aabenbarer sin Hemmelighed for sine Ejencere, Propheterne.“ (3, 7.)

Den overvæxtes Viisdom, der aabenbarer sig i Bions Folks Bevægeler og Foretagender, som tilintetgjor alle Verdens Beregninger, og som bevirker Resultater aldeles modsatte de forventede, kan af indstrenklede og forblindede Prælater og Præster samt deres Tilhængere tilstrives hvad som helst, de ønske; men for dem, der ere i Besiddelse af Sandhedens Aand, er den et Bewiis af det bedste Slags for, at Gud leder sit Folk ved Prophetiens Rost. Og medens de ødelæggende Straffedomme, der trne Nationerne, allerede oiensynlig nærme sig, fyldes de Oprigtiges Hjarter med Taknemmelighed mod den Almægtige, fordi han inspirerer en Mand til at føre dem til et Sted, hvor de kunne finde Ly, medens Herrens „Predestaaler udøses over Jorden.“

Om Fristelse.

(Fra „the Millennial Star.“)

„Salig er den Mand; som taalmodigen lider Fristelse; thi naar han er bleven fristet, (eller prøvet) skal han saae Livsens Krone, hvilken Herren haver lovet dem, som ham elste.“

Jacob 1, 12.

Mangsoldige og heist forstjellige ere de Fristelser og Prøvelser, for hvilke Menneskernes Born ere utsatte fra Barndommen af indtil det Forkræntelige nedlægges i den folde Grav. Fristelser ere nødvendige for at kunne gjøre denne Tilværelse til hvad den er bestemt til at være, nemlig en Prøvestand. Dette forstaaes af sig selv.

I denne vor anden eller jordiske Prøvestand er Mennesket underkastet to Magter — Gudt og Ondt. Forstnævnte tilskynder til Alt, hvad der er gavnligt, belærende, opførende, ædelt, sandt, herligt og guddommelig; og den anden tilskynder til Alt, hvad der er unyttigt, fornærende, uædelt, usandt, vancerende og satanist. Eileen af disse to Magter vil man finde, at alle Menneskets Tanker, Ord og Handlinger helde fra hans Fødsel i denne jordiske Virkekreds indtil hans Limeglas er udrundet og han gaaer ind i sin tredie Prøvestand — i den Virkekreds, hvori det Jordiske ikke længere hindrer den fremadstridende Aand paa dens Vandring tilbage til sin Fader og Gud.

Berdens Fyrste, Lucifer, sidder paa sin Throne, hvilken er grundlagt paa Opfærtighed mod Guds retmæssige Myndighed, og udsender sine Medhjælpere til alle Nationer, Stammer, Tungemaal og Folk, bestræbende sig for at hverve Jordens Indbyggere til sin Tjeneste. Hans Sendebud benytte sig af forstjellige Løtkemiider for at naae det forsonede Maal; men Intet svarer saa godt til deres Hensigt som det glimrende Guld. Det glimrer for at friste, frister for at bedrage, bedrager for at ødelægge baade Aand og Legeme. Millioner

knæle for Mammons Alter, og Lucifers Tjenere løre dem: „I skulle ikke have andre Guder for mig;“ og sædvanligvis ønske de heller ingen anden, men efterkomme noigtigt hans Bud og vedblive trolden at tilbede den gule, glimrende Guddom. Saaledes offre de Bedragine sig for denne helvedsføde Asgud, et saa'dt Raseri bemægtiger sig dem for at vinde dette usle Metal, hvilket er et Særkjende paa, at den nulevende Slægt er dybt falden, og i mange Tilfælde bliver Urlighed, Retfærdighed, Menneskehjærlighed og Agtelse for Gud og hans Love aldeles forkastede. Dette bevirker Have af Taarer — Stromme af Blod; Enters, Foralbreloes og Undertryktes Raab om Hjælp eller Beskyttelse paa een eller anden Maade fra de forstjellige Lidelser, der bestandigen trylle dem, opstige til Himmelten. Tyranner, inspirerede af Helvede, og understøttede af falske Præster — Djævelens fornemste Nedskaber — fortalte deres umenneskelige Brutalitet og pine langsomt og koldblodigt Livet af deres Undergivne, medens Djævlene jublende højt og glæde sig hjerteligt over deres Held; og saa vidt er deres djævelske Gjerning lykkes dem.

Den store Jehovahs Throne og Magt egisterer evindeligen, grundet paa Sandheden og Retfærdighedens evige Principer. Ogsaa han udsender sine Tjenere og Stedsfortrædere, der fremstille utallige Bevægrunde for Menneskene, at de skulle være deres himmelste Fader lydige og medvirke til Udførelsen af hans store Planer. Blandt andre Midler, Herren betjener sig af for at drage Mennesket til sig, kan rigtignok ogsaa ansores, at han lover jordiske Velsig-

nelser ved Siden af de himmelste. Magten til at erhverve sig evige Elementer og til at fortsætte dermed — Magten og Retten til at stabe og rusle organiserede Verdener ind i Tilværelsen, til at besølte, styre, regjere og føre dem igennem alle de forskellige Grader paa Fremadstridningens Vei til Fuldkommenhed — forløse, helliggjøre, udødeliggjøre, herliggjøre, præsidere over og fryde sig ved dem evindeligen, — Magten og Retten hertil er forsøttet dem, der trofast opfyldte de fastsatte Betingelser. En evig Tilværelse i en himmelst Verden med den aldrig endende Nydelse af alle de Belsignelser og Privilegier, henhørende dertil, hvilte Mennesket i sin nuværende Tilstand ikke kan fatte, er det store Løkemedel, som vor kjærlige Fader i Himmelnen fremstiller for Menneskeslægten. Saadanne ere Belsignelserne, som udloves, og Menneskene tunne vælge hvad de ønske, enten at adlyde Herrens Øst ved hans Djenerer, modstaae det Onde og vinde „Livsens Krone,” eller for ussel, timelig Bindings Styld blive Slaver af Hs. sataniske Majestæt og forstærke Belsignelser, rige som Himmelnen, Rundstab, hoi som Guds Throne, Magt, stor som Elohimis og Liv og himmelste Nydelser, uendelige som Evigheden. Hvo, som er i Besiddelse af sund Forstand, vil vel følge saadanne ustatterlige Belsignelser og Kræfter for en saa ringe Pris? Dog, dersom vi vilde tælle alle de Ufornuftige, som gjere saa, vilde vi finde megen Ujsindighed paa denne vor syndbetyngede, men forresten smukke Jord.

Vi kunde ansøre mange Steder af den hellige Strift til Bewiis paa Sandheden af Ovenstaende; men to ville være nok. Jesus, den store Messias, Exempllet, Monstret for Adams Slægt paa Lydighed mod Guds Billie, var her paa Jorden nder sat for de største Fristelser. Satan, der for endeel forstod Vigtigheden og Storheden af hans Mission, sogte ved de kraftigste

Løkemedler, han havde til sin Maadighed, at bevæge ham til at afståe fra sit Foretagende og fuldkaste den Almoegtiges Planer. Idet han viste ham alle denne Verdens Kriger og deres Herlighed, sagde han: „Alt dette vil jeg give Dig, om Du vil falde ned og tilbede mig.” Men Guds Son var hævet over en saadan Tilskælfelse, Han var „standhaftig” i denne Fristelse, saavel som i de paafølgende, og blev dermed berettiget til og erholdt „Livsens Krone.”

Judas, den vindesyge Discipel af Verdens-Frelseren, kunde ikke modstaae den forholdsvis lille Fristelse af tredive Solbønqe (timeligtvis Sekler, der udgjore omrent 37 Aar. 4 Mt. 14 Sk.), men folgte for denne ngle Suni den bedste Ven han havde, eller som han nogensinde funde vente at faae paa Jorden eller i Himmelnen, i Tid eller i Evighed. See Forstjellen! Betragt Løkemedernes gjensidige Værd, Modstaaelsen og Erfriegivelsen, samt Resultatet i begge Tilfælde. Christus blev haardt fristet, modstod standhaftigt Fristelsen, stolende paa sin Faders Bistand, og blev ophojet til evig tiltagende, midsigelig Herlighed, Magt og Herredomme ved Guds høje Haand. Judas's Løkemedel var sammenligningsvis ubetydeligt, for hvilket den Glendige gav efter og blev et Fortabelsens Barn, fordomt til evig Fortviisning fra alle de Nydelser, Privilegier og Magter, som hans Øffer blev Arving til.

Disse Exempler skalde man antage ere tilstrækkelige til at paavise Nødvendigheden af at imodstaae enhver ond Indflydelse, og hvor sorgelige Folgerne ere for dem, der give efter for samme; thi hvo vil ikke ønske at erholde den samme Belønning som Guds Son? og hvo vilde vel ønske at dele Skjebne med den hængte og fordomte Judas?

Da Lucifers Rige og Regering er grundet paa Oprør mod Guds retmæssige Authoritet, maa den til sidst absolut blive

omførter, og de, som staae i hans Ejerneste, ville om ikke lang Tid finde, at Fordelene af deres tilsyneladende indbringende Ejerneste skulle gaae op i Nog, og at deres Herre vil vorde fratagen hans tilstranede Scepter og miste sin Magt; medens paa den anden Side de, der staae under Himmelens Guds Banner og stride mandigen for samme, skulle erføre, at deres Herre ikke bliver stødt fra sin Throne, men derimod at hans Vælde stal voge og at hans Belsignelser skulle foreges gjennem alle Evigheder.

Med Hensyn til Varigheden af Fordelene ligger der altsaa en Tilløftelse i at tjene Himmelens Gud, som Hs. sataniske Majestæt ingenlunde kan frembyde. Den Bise vil holde sig til „det Bedste,” og tro-ligen tjene ham, der throner i Majestæt og Vælde i Himmelten. Vi see altsaa, at vi ere udsatte for to Magters Paavirkning — det Godes og det Dødes. En af disse Magters Indflydelse staae vi altid under, men om sidstnævnte ogsaa for en Tid kan sjænke os en Slags Tilsfredsstillelse, vil den være kortvarig, og vor Efter-givelse for den vil stade os i denne Tid og ende med evig Fordærvelse; men først-nævnte vil bringe os sand Glæde i Livet, indgive os et Haab, der vil strække sig hiinsides Tidens Grænser og vare evinde-

lig, og Alle, som trofast handle efter deis Indflydelse, ville erholde evig tiltagende Magt og Belsignelse.

O, I Jordens Born, Med-Vandrere i denne Prøvestand! skulle vi ligesom Jesus og vore gamle ærværdige Fædre — ligesom Joseph, Hyrum, Willard, Sedediah og mange Andre i denne Uddeling, stræbe at seire over enhver Fristelse til det Onde og vinde „Livsens Krone” — de utallige og for os usattelige Belsignelser i de evige Verdener, og derved forege vor himmelfædres Herlighed? Eller skulle vi for Die-blifikets Tilsfredsstillelse forstjærtse alle de Belsignelser, vi ellers kunne blive Arvinger til og nyde — for evig bereve os vor himmelfædres Samfund, saavel som Belsignelserne, Herlighederne og Herredommerne i de celestiale Boliger?

Lad Enhver med Eftertanke og Op-mærksomhed overveje disse betydningsfulde Spørgsmaal, og stole paa den Allmægtiges Arm, beslutte at qvæle enhver forstørst og fordommelsesværdig Indflydelse, de komme i Berorelse med i denne Prøvestand, og med hævet Hoved og frimodig Aand vandre seirrigt frem paa den snevre, men lige og sikkre Bei til Ophoierler og evige Liv, hvilken er os betegnet af det nittende Aar-hundredes store Prophet Joseph Smith.

Søndagsstoler og deres Virkninger i England.

(Fra „the Millennial Star.“)

Disse herlige Institutioner blive i Almindelighed forsynede med Clever fra Familier af de arbeidende Classer i Samfundet. Der findes for Tiden over to Milioner saadanne Born, som hver Søndag forsamlies i de saakaldte „christne“ Underviessningsanstalter, og Storsteden af disse

Born arbeide de sex Dage af Ugen hele Dagen paa Værksteder og Fabrikker, og hvis saadanne Søndagsstoler ikke fandtes, vilde de blive aldeles forsonite og nødte til at opvøxe i fuldkommen Uvidenhed. Her er altsaa et stort Massineri, der er simpelt i sin Construction, arbeider uden Sts

og Larm, og hvis Productioner ere vidunderlige.

Hvis saadanne Skoler kun bleve ledede af kundstabsrigre Medlemmer af Jesu Christi Kirke af Sidste-Dages Hellige, der have Guds Riges Præstedømme, som nu er oprettet paa Forden, vilde Tusinder af smaa frugtbargjorende Bælte strømme ubemærkede gjennem Samfundet; thi medens den svimlende Verden ingen Notitie tager af deres Fremgang fra Uge til Uge, vil Bæret saa at sige hemmeligen gaae frem. Opdragne af Guds Tjenere vilde Børnenes udyrkede Sæleevner snart udvikles ved den Hellig-Aands Kraft; deres ungdommelige Sind vilde blive oplivet ved Aandens Inspiration og blive stillet til at annamme den Sandhed, der snart vilde spire, voxe op, syde Knopper og blomstre. Det Ondes Sad, der er indgroet i deres Natur, eller som er nedlagt i dem af Mørkets Magter eller ved Verdens Indsydelse, vilde blive oprykket med Rod og ædelagt. Vi vilde snart opdage, at Spiren til Hellighed og Gudsfrugt vilde syde freu, at Samvittigheden vilde raagne, Forstanden udvides, udvikles og bære Frugt; og ved Guds Aands Kraft vilde vi saae at see Begjergelighed efter Kundstab — den Gnist, som, naar den først er kastet ind i et saadant ungt Hjerte, blusser op som en Flamme, fører Krig mod Uvidenhed og til sidst seirer; ja, de Unge vilde vedblive bestandigen at gaae fremad paa Fremadstridningens Bane. Guds Tjenere vilde snart have den Glæde at see disse Guds Børn opvoxe i en hellig Bægt for Herrren, fulde af sand Gudsfrugt og i den modnere Alder vorde nyttige Arbejdere i Herrens Biingaard.

Undertiden seer det ud, som om den gyldne Sad værles i det unge Sind; men den bliver kun hindret en Lid fra at spire frem formedelst den faldne Natur. Den saaede Sad raadner ille; men den ligger begravet i Hjertets Dyb, ligesom omvillet af

Syndens Trevler, indtil den, naar den bestemte Lid kommer, bryder frem ved det himmelste Lys og Præstedømmets Kraft, udvikler sig og bærer Frugt til Guds Ere og hans Riges Forherligelse.

Søndags-skolerne ere i England Opdragelsesanstalter for national Storhed og Duelighed. Saadanne Institutioner have skenket Landet mangen en dygtig Mand, der har indtaget ansvarsfulde Stillinger i Nationens Forretningsverden.

Burde da ikke vi, som kalde os Guds Tjenere, som ere ordinerede og bestillede til at opbygge hans Rige, gaae frem med fordoblede Anstrengelser og udsaae Sandheds og Kundstabs Sad i vores Børns og unge Broders og Søstres Hjerter, hvilke ere bestemte til at rulle Guds Rige frem i dets fulde Magt og Herlighed? Lader os dersor tage sat paa denne Gjerning ved Grundvolden, og ved Israels Guds Hjælp og Besignelse udville deres Evner og ud danne deres Aaland, stedse ihukommende, at en god Opdragelse forælder Mennesket, og at Kundstab er bedre end Guld. Naar vi engang have saaet den, kunne vi ikke saa godt blive af med den igjen. Om vi stige op i de evige Verdener, saa folger den os; om vi synke ned i Helvede, hænger den fremdeles ved os. Den vil hæve sig med os i vor Dophioelse, og synke ned os i vor Fortabelse. Men lader os som den Altershoistes Hellige forøge vort Kundstabs-Forraad til Forherligelse af hans Navn, der stakte os.

Erfaring lærer, at ikke alle Clever af Søndags-skolerne ere lige godt udrustede af Naturen. Nogle ere mere skarpsindige end Andre; men Alle kunne lignes ved et Huus i et Sneveir. Dersom vi legge Mærke til de sjonne, bløde Sneeflager, der falde let og sagte paa Taget, finde vi, at de i Lobet af nogle Timer naae en uhyre Bægt, som, hvis den paa eengang skulle falde paa Huset, vilde være tilstrækkelig til aldeles

at knuse det. Men Vægten bidrager til Husets Styrke, hvis det bygges efter videnstabelige, rigtige Principer. Saa er det ogsaa med den menneskelige Aand. Desom Barnets eller Englingens Aand ledes forsigtigt fremad og undervises med Forstandighed, er den i stand til at kunne anname en betydelig Deel Kundstab, og bliver, ligesom Huset, stærkere og stærkere. Og endstændt kan en Deel af een af Ugens

syv Dage anvendes til Undervisning i vore Søndagsskoler, lader os derfor ikke forsomme dette store Gode. Lad Guds Præstedomme benytte de Talenter, der ere dem givne til hans Forherligelse, og vise Verden, at hos „Mormonerne“ dømmes en Mand efter hans Aands Udvikling. Da, og kun da, vil de Hellige see og Verden føle Kraften og Virkningerne af Undervisningen i Søndagsskolerne.

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de Octbr.

Brevskrivning. Vi advarede de Hellige i forrige Nr. angaaende Misbrugen af Brevskrivning. Det er en sjøn og hærlig Forrettighed Menneskene have, at de, om de end ere tusindvis af Mile fjernede fra hverandre, kunne meddele hverandre deres tanker og Følelser, men ogsaa denne Forrettighed kan misbruges til vor egen og Andres Skade. Hvor let kunne vi ikke f. Ex. stade Andres gode Navn og Nygte ved at strive til en Ven og Bekjendt i al Fortrolighed, at vi have hørt, eller at vi troe dette eller høint om En eller Anden, og strax er der Noget i Omløb, som lidt efter lidt vogter til en ødeleggende Strom, som den første Ophavsmand ikke kan standse. I Verden er man ikke meget noieregnende med, hvorledes man taler om hinanden; man anseer det endog som en ganske uskyldig Tidsfordriv at sonderslide hverandres Charakter, uden at beregne Folgerne deraf. Iblandt de Hellige skulle det ikke være saaledes; de burde værne om hverandres Charakter, og undgaae at tale ilde om Nogen, endog om dem, der ere udenfor Kirken. Ond Omtale bevirker onde og bittere Følelser. Formildende Omtale staber gode Følelser. Desuagtet behøver man ikke at holde med det Onde og Lovstridige; men har nogen Mand eller Kvinde i vor Kirke forbrudt sig i nogen Henseende, overlad det til deres Behandling, hvis Pligt det er at tage fat derpaa.

Vi give de Hellige disse Bink, at de ikke skulle stade sig selv eller Andre hverken ved at tale eller strive noget Forleinende, og vogte sig for at asgive forhastede Domme om Ting, som de ikke rigtigt kende Grundene for, og heller ikke blande sig i Ting, der ikke vedkomme dem. Tager ved Lærdom og værer vise.

Prædike-Ovelsesskoler. S de Egne af Missionen, hvor de Hellige leve adspredte, og hvor locale Forholde altsaa forhindre saadanne Skolers Oprettelse, er det vor Formaning, at det unge Præstedomme paa egen Haand leser de hellige Skrifter, og erhverver sig den Kundstab, de kunne.

En af Hensigterne med disse Ovelsesskoler var især at opmuntre Alle til Læsning og Betragtning af vore Skrifter, at nyttig Kundstab derved kunde samles til Bekræftelse af Lærdommiene i vor Kirke. Vi have i dette Nr. begyndt at give en Beleitung til Studiet af Evangeliets Lærdomme ved at anfore passende Steder af Bibelen,

Mormons Bog, Pagten's Bog og andre af vores Skrifter; og dersom vi erfare, at det mødes med Bisald af de Hellige, ville vi fortsætte dermed.

Skoler for Born. Vi have i den senere Tid givet Forældrene i vor Kirke adskillige Vink om Nødvendigheden, Nytten og Vigtigheden af at forse for deres Borns Underviisning; og vi bede det respective præsiderende Præstedomme at tage sig af denne saa vigtige Sag og ved Raad og Daad staae Forældrene bi i saa Henseende, og paasee at der gjores, hvad der efter Omstændighederne formostigvis kan gjores, og at der til Bornenes Underviisning tages saadanne Brodre og Søstre, som ere stiftede dertil. Vi have i dette Nummer omtalt Sondagsskolerne i England; der anvendes en Deel af Sondagen til at undervise den Ungdom, som om Hverdagene formedelst Arbeide ere hindrede fra at besøge Skolerne. Vi ville ikke forestrive nogen vis Tid for Underviisningen, men vi overlade Ordningen af dette Anliggende til de respective Konferencen og Grene.

Vor Opmuntring til at lære gjelder ogsaa unge Brodre og Søstre; det er godt for dem ikke alene at kunne læse, og forstaae hvad de læse, men ogsaa at kunne skrive og regne, især for vores unge Brodre, som Tid efters anden kaldes til ansvarfulde Poster i vor Menighed, og for hvilke det er aldeles nødvendigt at være i Besiddelse af Kundstab i nævnte Fag.

Engelske Skoler. Det har interesseret os, under vores Reiser i Missionen, at see de Helliges Besirabelser for at lære Engelsk, og vi sole til at opmuntrie denne deres Stræben, eftersom det vil vorde til deres Gavn og Belsiguelse, jo mere de kunne lære deraf. Vel ere ikke Omstændighederne paa alle Steder lige gunstige, men ved at bemytte paa en forstandig Maade den Tid og de Kræfter, som kunne anvendes dertil, vil meget kunne udrettes, især naar man har Tro og Willie.

Sangforeninger begynde ogsaa at danne sig her og der i Missionen; dette Foretagende ville vi sjænke Bisald og Opmuntring; en reen Sang er en smuk Guds-dyrkelse, der hører Sindet, fremkalder edle Hølelser, og giver os en Førsmag paa de Saliges Fryd, naar de ismemme deres Lovsange for Gud og Lammet.

Efterretninger fra Utah. Ifølge „Deseret News“ saavel som private Breve have vi erfaret, at Alt er vel i Utah, og at Indbyggerne i Fred og Ro bestjæftige sig med deres daglige Sysler. De fra de Forenede Stater udsendte Dommere, der sagte at overstride Grændsen for deres lovlige Myndighed, og om muligt opvælle Urolighed og Uenighed mellem Authoriteterne og gjøre den fredelstende Gouverneurs humane og retsædige Fremgangsmaade til Intet, have faaet en droi Grettesættelse af Presidenten i Washington, næsten det første Tegn paa Netfærdighed fra de Forenede Staters Regering; det vilde være vel, om Unionens Præsident endelig sit Dinene op og lære at hænde Charakteren af de Embedsmænd, han udsender til Utah, hvoraaf mange have været samvittighedslose nok til undertiden at inosende fordrivende Rapporter om et Folk, hvis religiøse Love og Institutioner, de forsædelsen og grundlovsstridigen have krenket, og for at besmykke sin egen flette Færd, have de sagt at sverte et Folk, som kun har paastaaet at faae den Ret, Grundloven hjemler dem som amerikanste Borgere.

Efter Fredsslutningen have de udsendte Tropper ikke faaet den mindste Anledning at blande sig i Follets Anliggender; men har smukt maattet holde sig paa det dem anvisste Sted, — men det Tros af lovlost Pak, som fulgte Armeen, har undertiden

veret til Uleilighed; men naar de fandt ud, at der Intet var at tjene i Utah uden paa lovlig Maade, er Stedet blevet dem for trængt, og de drage ud Tid efter anden til Californien eller andre Egne, hvor de troe at kunne drive sit lovløse Spil.

Tiden vil vise, at hverken den religieuse Hybler eller den samvittighedslose Overtræder af Guds Love kan forblive iblandt Bions Indvaanere; thi Ret og Retfærdighed skal tilvisse rense Stedet som med en Sild; og Hybleren og den Ugudelige vil flygte eller faae sin forhente Løn.

Angaaende statistiske Rapporter og Regnskaber. Da Regnskabsaaret løber ud med November Maaned, anmodes herved Conference-Præsidenterne at indgive Rapporter og Regnskaber for hele Året, eftersom de alligevel, naar Tiendelisterne osv. ere opsummerede, maae eftersee, at alle Ting stemme og balancere ved Regnskabsarets Udgang. De behøve saaledes ikke at indsende førstilte Rapporter og Regnskaber for 4de Quartal; men lad en Seddel medfølge, paa hvilken de i Årets Løb indsendte Penge ere anførte. Skulde ei Sparefondslisterne blive færdige samtidigt med de andre Listen, saa kunne de indsendes bagefter.

Lærdomme i Jesu Christi de Sidste-Dages Helliges Kirke.

Hvad er Evangeliet?

Den Plan, som i Guds Raad blev lagt til hans Børns Frelse i en celestial Hærlighed, for saa mange, som ville troe og adlyde.

Bibelen, Rom. 1, 16. „Jeg skammer mig ikke ved Christi Evangelium; thi det er en Guds Kraft til Saliggjørelse for hver den, som troer.“

1. Corinth. 15, 1—4. „Tremdeles minder jeg Eder, Brodre! om det Evangelium, som jeg forkyndte Eder, hvilket I og annammede, i hvilket I og ere vedblevne, ved hvilket I og blive salige, der som I det beholde efter den Tale, hvormed jeg forkyndte Eder det, med mindre I have troet letsindigen. Thi jeg overantvordede Eder iblandt det Første, hvad jeg og annammede: at Christus døde for vores Synder efter Skrifterne; og at han blev begraven; og at han opstod den tredie Dag, efter Skrifterne; og at han blev seet af Kepha, derefter af de Tolv. Derpaa blev han seet af flere end fem hundrede Brodre paa eengang. — — — Derefter blev han

seet af Jacobus, dernæst af alle Apostlerne. Men sidst af Alle blev han seet af mig, som det utidige Foster; thi jeg er den Mindeste af Apostlerne, som ikke er værd at kaldes en Apostle, fordi jeg haver forsulgts Guds Menighed.“

Hebr. 5, 9. „Og, fuldkommet (ved Lidelsen) blev han (Christus) alle dem, som ham lyde, Almæg til evig Frelse.“

Hebr. 6, 1. „Derfor lader os forbigaæ Begyndelseslæren om Christo, og stride frem til det Fuldkommere, at vi ikke atter legge Grundvolden, som er Omvendelse fra døde Gjerninger, og Tro paa Gud, og Læren om Daab (Band- og Silddaaben) og Haandspaalæggelse, og de Dødes Opstandelse og den evige Dom.“

2. Tim. 1, 8—10. „Derfor skammer Eder ikke ved vor Herres Vidnesbyrd, eller ved mig, hans Bundne, men lid

Ondt med Evangelium ved Guds Kraft, som frelste os, og kaldte os med et helligt Kald, ikke efter vore Gjerninger, men efter sit eget Forsæt og Naaden, som os er givne i Christo Jesu fra evige Tider, men nu er kundgjort ved vor Frelsers, Jesu Christi Abenbarelse, som tilintetgjorde Den, og bragte Liv og Uforkraeftelighed for Lyset ved Evangelium."

Tit. 2, 11, „Thi Guds saliggjorende Naade er aabenbaret for alle Mennesker, som optrører os, at vi skulle forhage Ugrundelighed og de verdslige Begjeringer, og leve tugteligen og retsædeligen og gudeligen i denne Verden; forventende det salige Haab og den store Guds og vor Frelsers Jesu Christi Herligheds Abenbarelse, som gav sig selv for os, at han maatte forløse os fra al Uretsfærdighed og rense sig selv et Ejendomsfolk, nidskjært til gode Gjerninger.“

1. Thes. 1, 5. „Thi vort Evangelium hos Eder var ikke i Ord alene, men ogsaa i Kraft, og i den Hellig-Aland, og i fuld Overbevisning.“

Gal. 1, 8—12. „Men dersom endog vi eller en Engel af Himmelten prædicer Eder Evangelium anderledes, end vi have prædiket Eder det, han være en Forbannelsel! Taler jeg vel nu Mennesker til Billie, eller Gud? eller søger jeg at tale Mennesker? Dersom jeg endnu taltes Mennesker, da var jeg ikke Christi Ejener. Jeg bevidner Eder, Brodre! at det Evangelium, som er prædiket af mig, er ikke Menneske-Lære; thi hverken annammede, ei heller lærte jeg det af noget Menneske, men ved Jesu Christi Abenbarelse.“

Mormous Bog., (Side 492.) Nephi, 12, 4. „Men dette er Budet: omvender Eder, alle Jordens Endter, og kommer til mig og bliver dochte i mit Navn, at I maae vorde helligjorte ved at annamme den Hellig-Aland, at I maae staae ubesmittede for mig paa den yderste

Dag. Sandelig, sandelig, siger jeg Eder, dette er mit Evangelium; og I hende de Ting, I bør gjøre i min Kirke; thi de Gjerninger, som I have seet mig gjøre, dem skulle I ogsaa gjøre; thi det, som I have seet mig gjøre, det Samme skulle I gjøre; og dersom I gjøre disse Ting, salige ere I; thi I skulle vorde ophoede paa den yderste Dag.“

Alma 9, 5. (Side 249.) „Men Gud kaldte paa Mennestene i sin Sens Navn, (og dette var den Plan til Forlosning, som blev lagt,) sigende: Dersom I ville omvende Eder, og ei forhædre Eders Hjerte, da vil jeg have Barmhjertighed med Eder, formedelst min eenbaerne Son; hvo, som dersor omvender sig, og ei forhæder sit Hjerte, han skal have Ret til Barmhjertighed, formedelst min eenbaerne Son, til Forladelse for sine Synder, og disse skulle indgaae til min Hvile. Og hvo, som vil forhædre sit Hjerte, og gjøre Uret, see, jeg sværger i min Brede, at han skal ikke indgaae til min Hvile.“

Pagten's Bog. (Side 174, 2.) „Og sandelig, sandelig siger jeg Dig, den der annammer mit Evangelium annammer mig; og den, der ikke annammer mit Evangelium, annammer ikke mig. Og det er mit Evangelium: Omvendelse og Daab ved Vand, og da kommer Daaben med Ild og den Hellig-Aland, ja Trosteren, der viser alle Ting, og lærer alle de Ting, der hører til Fredens Evangelium.“ (Side 170, 2, 3.) „Ja aabuer Eders Munde, saa skulle de vorde fulde, sigende: Omvender Eder, omvender Eder, bereder Herrens Wei, og gjører hans Stier rette; thi Himmeriges Rige er nær. Ja omvender Eder, og vorder dochte, Enhver af Eder til Syndernes Forladelse; ja vorder dochte med Vand, og derpaa kommer Daaben med Ild og den Hellig-Aland.“ „See sandelig, sandelig siger jeg Eder, dette er mit Evangelium, og ihukommer, at de

stulle have Tro paa mig, ellers kunne de ingenlunde vorde salige, og paa denne Klippe vil jeg bygge min Kirke; ja paa denne Klippe ere I byggede, og dersom I blive bestandige, stulle Hælvedes Porte ikke faae Overhaand over Eder, og I stulle ihukomme Kirkens Artikler og Pagter at holde dem; og de, der have Tro, stulle I befriest i min Kirke ved at lægge Hænder paa dem, og jeg vil sjænke dem den Hellig-Aands Gave."

Brigham Young. (Journal of Discourses, 2den Aarg. Side 1.) „Dette Evangelium, som vi predike, er Guds Kraft til Saliggjørelse for Alle, som troe og adlyde det.“ 3die Aarg. S. 90. „Hvad er udmaalt til os? Jeg svarer: de hellige Skilte, Sakramenterne, som den Herre Jesus Christus indstiftede til Saliggjørelse for Foderne, for hele Israels Huus, og derefter for Hedningerne. Dette er Evangeliet, den Saliggjørelsens Plan, som Herren har givet os. Dette er Rigets Grundsætninger, Herren har fremstillet for os, ligesom for Apostlerne i Jesu Dage. Det tilkommer nu Folket at gjøre sig bekjendt med disse Saliggjørelsens Love og Skilte, siden anvende dem i deres Liv, og dette vil frelse saa mange i det celestiale Rige, hos Faderen og Sonnen, som noigagtigen ville rette sig efter samme. Dette læse vi i den hellige Krist; vi faae det bestandigt fremstillet for os, at netop saa mange, som ville troe Jesu Christi Evangelium, leve dagligest ester dens Forstrifter, og doe i Troen, stulle erholde Livsens Krone tilligemed Apostlerne og alle de Trofaste i Christo Jesu.“

3die Aarg. Side 92. „Gud er barmhjertig med alle sine Hænders Gjerninger; hans Forlosnings og Saliggjørelsens Plan og Raade udstrækker sig til Alle; og hans Plan er at udsamle og bringe til sammen og frelse alle Jordens Beboere, med Undtagelse af dem, som have annammet den

Hellig-Aand og syndet imod den. Naar disse undtages, skal ellers hele Verden vorde frelst.“

3die Aarg., Side 80 og 81. „Gen Deel af Evangeliet er uadstilleligen forenet med den anden, i alle de Læresætninger, der ere blevne aabenbarede for Menneskene, og hvoraaf Dele findes i den saakaldte Christenheds Troesbekjendelser. De forskjellige Secter og Partier, og endog de forskjellige Individer i samme, velge de Dele af de bibelste Sandheder, de Dele af Saliggjørelsens Plan, der behage dem mest, og forlaa ubetinget alle de øvrige, og blande de Læresætninger, de have udvalgt, med Menneskebud.“

Men Evangeliet indbefatter alle Saliggjørelsens Principer, (Alt, hvad Gud har aabenbaret eller fremdeles vil aabenbare) og omfatter Alt, hvad der vedkommer denne Jord og dens Skabninger, lige fra Skabelsens Morgen indtil det sidste Led af Adams og Evas Slægt i Vorfrænketheden og Fuldendelsen af Christi Gjerning.

Christus er Ophavsmanden til dette Evangelium, til denne Jord, til Mænd og Kvinder, til al Adams og Evas Afkom, til alle levende Skabninger, som bevæge sig paa Jordens, som flyve under Himmel, som svømme i Vandene. Christus er Saliggjørelsens Ophav for hele denne Stabelse, for alle Ting, der henhøre til den jordiske Planet, hvorpaa vi boe.

Han har forlest Jordens; han har forlost Menneskeslægten og alt Levende; og han vil fuldende sin Evangelii Prædiken, naar han faaer overvundet sine Fjender, og lagt sin sidste Fjende under sine Fodder — naar han faaer tilintetgjort Døden og den, som har Dødens Vælde — naar han faaer opreist dette Rige og fuldendt den Gjerning, som Faderen gav ham at gjøre, og overleverer det til Faderen, sigende: „Jeg har udført Gjerningen, jeg har fuld-

endt den; jeg har ikke alene stakt Verden, men ogsaa forlest den; jeg har vaaget over den, og jeg har givet hine Fornufræsener, som Du har stakt ved mig, deres Handelsfrihed, ja til enhver fernustig Skabning, til enhver Grad af Menneskeslagten; jeg har bevaret deres moralste Handelsfrihed ukrænket; jeg har vaaget over dem, og ledet alle deres Handlinger, og holdt Menneskenes Stjebne i min Haand; og nu har jeg fuldendt min Evangelii-Prædiken.

Der udfordres just et saadant Basen som Frelseren til at holde en Evangelii-Prædiken; og denne begyndte med alle Menneskers Begyndelse paa denne Jord, eller nogen anden, og den vil ikke sluttet for end Alt er fuldendt og Riget er overleveret til Faderen."

Enochs Propheti (Pearl of great Price, Side 2.)

"Dersor lærer Eders Born, at alle Mennesker, overalt, maae omvende sig, ellers kunne de ingenlunde arve Guds Rige, thi intet Urent kan være der eller

komme ind i Guds Nærvoerelse; thi i Adams Spreg er hans Navn „Helligheds-Mennesse;“ og hans Genbaernes Navn er „Mennestens Sen,“ ja, Jesus Christus, en retsædlig Dommer, som skal komme.

Ieg giver Eder den Besaling, at I skulle frimodigen lære Eders Born disse Ting, og sige: At estersom de bleve fødte til Verden ved Faldet, som bringer Død, af Vand og Blod og Alanden, som jeg harer stakt, og saa blev af Stov (jordiske Elementer) en levende Sjæl, saaledes maae I ogsaa fødes igjen af Vand og Aland og renses ved Blod, ja Blodet af min Genbaerne, for at deelagtiggjores i Himmelriges Riges Hemmeligheder; paa det I maae verde helliggjorte fra al Synd; og nyde det evige Livs Ord i denne Verden og evigt Liv i den tilkommende Verden, ja Uodelighedens Herlighed.

Dog nu, see, jeg siger Eder: dette er Saliggjørelsens Plan for alle Mennesker."

(Fortsættes.)

Joseph Smiths Levnetslob.

Septbr. 1838.

(Fortsat fra Side 13.)

Følgelig git negle af Borgerne, hvori blandt jeg selv, ud i Selstabber paa tre, tre og fire Personer, estersom de blev førdige. Rygterne og Opfindelsen var i stædig Tiltagende, indtil flere af disse smaa Selstabber i Lebet af Dagen sandt sig feranledigede til at slutte sig til det første, hvilke alle vare ivrig i at lære Kjendsgjerningerne i denne Sag at kjende. Vi antok om Aftenen til Lyman Wights Huus, emtrent tre Mile fra Gallatin, Skuepladsen for de meldte Oprin. Her erfarede vi Sandheden med Hensyn til det

emtalte Slagsmaal, hvilket Nyget havde betydelig overdrivet, dog havde alvorlige Boldsgjerninger fundet Sted. Vi erfarede der, at Pobelen havde samlet sig ved Millport i stort Antal; at Adam Black var deres Anführer; og at de skulle angribe de Hellige' den næste Dag paa det Sted, hvor vi dengang vare, kaldet Adam-ondi-Ahman. Dette Nygte vare vi end mere tilboelige til at troe var sandt, da denne Adam Black, som efter Sigende var deres Leder, lun negle saa Maanedet tidligere havde bestræbt sig for at fordrive dem af

vort Samfund, der havde bosat sig der i Omegnen, fra Countiet. Dette var bleven bekjendt derved, at Black personlig havde befalet Flere af nævnte Samfund at forlade Countiet.

Næste Morgen sendte vi en Committee til nævnte Black, for at forhøre os om Sandheden af disse Rygter og seer at erfare, hvad hans Hensigter vare, og da vi vidste han var en Fredsdommer, ønskede vi ogsaa at vide, hvad vi kunde vente af ham. Committeeen bragte den Besked, at Mr. Black istedetfor at give dem Fredsforsikringer, havde fornærmet dem og ikke tilfredsstillet dem. Da jeg længedes efter at erfare Mr. Blacks Følelser med Hensyn til min egen Person, og da vi havde Mangl paa godt Vand og vidste, at der ikke fandtes noget nærmere end Mr. Blacks Kilde, besteg jeg og flere Andre vores Heste og reed op til Mr. Blacks Havegårde.

Dr. Avard og een eller to Andre, som havde redet foran, gif ind i Mr. Blacks Huus; jeg og nogle Andre gif til Kilden efter Vand. Lidt efter sendte Mr. Black Bud efter mig og inviterede mig ind i Huset, hvor Dr. Avard presenterede mig for ham. Mr. Black bad mig sidde ned. Derpaa begyndte vi at samtale om de fornylig stedsfundne Udestaaelser og den nærværende Ophidselse. Jeg fandt Mr. Black sjældtligfindet mod de Hellige; men han forsikrede, at han slet ikke stod i Forbindelse med Pøbeløn, ei heller vilde han tage Parti med den, og sagde, at han var bunden ved sin Ged til at opholde de Forenede Staters Constitution og Staten Missouris Love.

Deponenten (Joseph Smith) spurgte ham derpaa, om han vilde give samme Erklæring skriftlig, saa at man kunde gjen-drive deres Argumenter, som havde paa staaret, at han (Black) var een af Pøbeløns Ledere. Mr. Black svarede bekræftende. Han gjorde følgelig saa, og hans

skriftlige Erklæring befinder sig nu i Deponentens Hænder. Deponenten siger endvidere, at ingen Person blev truet med Boldshandlinger i hans Nærverelse, eller saavidt han veed, og at ingen af Parterne betjente sig af noget fornærrende Sprog mod hinanden, naar undtages Mrs. Black, som, medens Mr. Black udfærdigede ovennævnte Strivelse, (hvilken han strev med sin egen Haand) fremførte hoiligt fornærrende Ord og falske Beskyldninger mod Deponenten og Andre af dette Samfund, hvilke Beskyldninger vare beregnde paa om muligt at opirre Følelsene hos de Tilstede værende, der tilhørte nævnte Samfund, i et Sprog som dette: Efter at være spurgt af Deponenten, om hun vidste Noget om „Mormonerne,“ der var nedværdigende for Gentlemænds Charakter, svarede hun benegtede, men sagde, at hun kunde ikke vide Andet, end at Hensigten med vort Besøg var at stjæle Noget fra dem. Efter at Mr. Black var færdig med Strivelsen, spurgte Deponenten ham, om han nærede nogen uvenlig Følelse mod Deponenten og om han (Deponenten) ikke havde behandlet ham høfligt. Herpaa svarede han bekræftende. Deponenten tog derpaa Afted med nævnte Black og vendte tilbage til Lyman Wights Huus. Næste Dag returnerede vi til Far West, og Mere sagde denne Deponent ikke.

Joseph Smith, jun.

Beediget og understrevet den 1ste Dag
i September A. D. 1838.

Elias Heegbee,
Dommer i County-
Natten for Caldwell.

Dommer King anløm til Far West
paa Gjennemreisen til Davies til det be-
rammede Forhor. General Alchison var
afreist for Dommer Kings Ankomst, og
Dommer King blev Natten over. Jeg var
hjemme efter Kl. 6 om Aftenen.

Broder Nickersons Barn døde i Leiren

i Morges. Leiren passerede gennem Mount Vernon, Mount Meridian, Putnamsville, Manhattan, Washington Bydistrict, Pleasant Garden og ind i Van Buren Bydistrict, Clay County, 20 Mile og opslode Teltene paa Landeveien, omtrent $\frac{1}{8}$ Mil West for Grass Creek. Der var megen Sygdom i den Landstrekning, gennem hvilken Leiren passerede.

Torsdagen den 6te reiste Leiren 17 Mile og leirede sig to Mile Øst for Terra Haute. Veiene meget stovede.

kl. $7\frac{1}{2}$ i Morges reiste jeg tilhest i Folge med flere Brodre, blandt hvem befandt sig Broder Hyrum og Dommer E. Higbee, til mit Forhor hos Broder Littlefields. Jeg ansaae det ikke for Viisdom at vise mig offentligt paa det Sted paa Grund af de mange Trusler, man havde udstedt mod mig, og den sterke Ophidselse. Forheret funde ikke finde Sted formedst Klagerens Fraværelse og Mangel paa Vidnesbyrd. Netten hævedes til i Morgen kl. 10 Form. og stulde sammentræde hos Mr. Naglins, en rej a otte Mile længere sydpaa, og omtrent en halv Mil fra Caldwells Grændelinie. Naglin er en ægte Tilhænger af Pobelvaldet. Vi vendte atter tilbage til Far West, hvor vi ankom for Mørket faldt paa.

Fredagen den 7de. Ved Solopgang begav jeg mig tilligemed mine Venner til Mr. Naglins, hvor vi indtraf til b:stemt Klokkeslet. Da vi tænkte, at Pobelen muligen funde gjøre Forstyrrelser idag, stillede vi et Antal Mænd ved County-Grænden, hvilke funde være parate efter et Dieblits Varsel, om der skulle blive Spetakler ved Forheret.

Forhoret tog sin Begyndelse. William P. Peniston, Tagfogeren, havde intet andet Vidne end Adam Black, der fandt for godt at aflagge Ged paa en Mængde Ting,

som aldrig registrerede forend han svoer paa dem, og som jeg antager aldrig opstode i noget Menneskes Hjerte, og til Slutning troer jeg, at „sværge“ var hans Forretning, og at han var leiet af Peniston til at gjøre det.

Bidnerne paa Forsvarssiden vare Dimit B. Huntington, Gideon Carter, Adam Lightner og George W. Robinson.

Dommeneren forpligtede Oberst Wight og mig selv til at give Netten en Sikkerhedsborgen for 500 Dollars. Der var intet Beviis, der berettigede til Anklage mod os; men vi antog, at han gjorde det for saa meget som muligt at berolige Pobelmændenes Følelser. Dommeren erkendte sidenefter i Broder George W. Robinsons Nærveresse, at der ikke fandtes noget Beviis imod os, for hvilket vi behovede at stille nogen Borgen; men vi rettede os efter dem uden at mulke et Ord, gav dem den forlangte Borgen med tilstrækkelig Sikkerhed, og reiste Alle hjem samme Aften.

Vi fandt to Herrer, som overværede Forhoret i Davies, hvilke vare sendte som en Committee fra Charlton County for at indhente Oplysninger i alle disse Sager, da Pobellederne havde sendt Bud til højt Sted efter Hjælp, efter Sigende for at tage Smith og Wight; men den egentlige Hensigt var for at drive Brodrene fra Davies County, ligesom man havde gjort i Jackson County. De sagde, at Besetningen i Charlton ikke ansaae det for rigtigt at sende Hjælp, uden at vide i hvad Hensigt de skulle gjøre det, og dette, sagde de, var deres Grinde. De ledsgagede os til Far West for at rådslaae med os, paa det de funde komme efter Facta i denne store Ophidselse, der saa at sige vendte op og ned paa Verden. Vi naaede vort Hjem om Aftenen.

(Fortsættels.)

Anmærkning angaaende „Stjerner“ og Bøger.

Alle, som have med Bogvæsenet at bestille, gjøres herved opmærksomme paa, at vi, ved at sammenligne de Tillagte i Menighederne med Stjerne-Subscribersernes Antal, finde, at disse aftage istedetfor at tiltage. Hvor Feilen ligger, vide vi ikke, men vi opfordre de Præsiderende, hver i deres respective Virkekrede, til at paasee, at det requirerede Stjerne-Antal staer i et passende Forhold til Medlemmernes Antal. Besorg ligeledes en passende Udbredelse af Mormons Bøger og Pagtens Bøger; Contoiret har udtagt store Summer i Forstud for Oplaget af nævnte Bøger, og onser samme affatte, ikke saa meget for at faae det gjorte Udlæg tilbage, som mere for at Hensigten med Bøgernes Udgivelse maa opnaaes, nemlig Udbredelsen af Guds Ord og Aabenbaringer, baade iblandt vore Egne og iblandt vore Medmennesker, paa det at Frelsens Plan, og hvad dermed staer i Forbindelse, maa blive bekjendt. Enhver Hellig bør forsyne sig med vor Kirkes Bøger og Skrifter; thi, naar de drage ud fra disse Nationer og komme hjem til Zion, vil det være interessant for dem og deres Børn at have de hellige Skrifter i deres eget Sprog til Læsning og Opbyggelse i ledige Stunder.

Vi forvente at see Requisitioner indsendte, og vort Oplag formindstet i Forhold til de Helliges Antal, som er henved 4,000 i denne Mission; og naar der requireres større Bøger eller Skrifter, eller større Partier deraf, indsendes Pengene efterhaanden som de følges.

Indbetalte Bøgpenge.

	Rd.	Mt.	St.
P. Nielsen, Fredericia	11	1	13
A. P. Trane, København	42	"	"
G. Ohlson, Stockholm	10	"	"
Summa	63	1	13

Forhold.

Side.	Side.
Er Brigham Young en Prophet?	17.
Om Fristelse	20.
Søndagsstoler og deres Virtninger i England	22.
Nedaktionens Bemærkninger	24.
Lærdomme i Jesu Christi de Sidste Dages Helliges Kirke	26.
Joseph Smiths Levnetæb (fortsat)	29.
Anmærkning angaaende „Stjerner“ og Bøger	32.

„Skandinaviens Stjerne“ udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorenzensgade Nr. 504 D. 5, Stuen tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoирer.

Udgivet og forlagt af C. Widerborg.

Trukt hos F. G. Bording.